

vi sammen med det socialdemokratiske Mindretal have indtaget i dette Spørgsmaal, er det naturligste.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Diæterne. For Diæternes Vedkommende havde Regeringen foreslaaet, at man skulde betale Skat af Halvdelen af Diæterne i al Almindelighed, baade naar det gælder Diæter for offentlige og for private Hverv. Jeg ser ikke rettere, end at det i Praksis vil være umuligt at faa denne Bestemmelse gennemført. For de handelsrejsendes Vedkommende vilde den virke som en ganske ublu Beskatning i mangfoldige Tilfælde, og der var ingen Mulighed for at faa den gennemført, thi man vilde have ordnet sig mellem de rejsende og de Firmaer, for hvilke de rejste, paa en saadan Maade, at man slap udenom. Derfor er det rimeligt og naturligt, at man har opgivet denne Bestemmelse. Flertallet foreslaar saa, at man skal betale Skat af den Del af Diæterne, som man faar tilovers, naar man trækker de Udgifter, man har haft i Anledning af Hvervet, fra. Det kan lyde meget naturligt, men der er den Vanskelighed derved, at man rimeligvis ingen Penge faar tilovers, thi de allerfleste Mennesker, som rejse med Diæter, ville med meget gode Grunde kunne regne ud paa en eller anden Maade, at deres Udgifter ere større end Diæterne. Resultatet bliver, at der saa godt som ingen Penge kommer ud deraf; og kommer der nogle Penge ud deraf, komme de ind paa en lidt ejendommelig Maade, idet de komme fra de Folk, der leve overordentlig billigt og derfor af deres Diæter kunne spare en Smule, hvormod de mere flot anlagte rejsende bruge baade deres Diæter og mere til. Jeg kan ikke se anden Forklaring paa, at man med saa megen Iver trods megen Bekymring har fastholdt dette Standpunkt, end at man har ræsonneret saaledes: Vi ere Rigsdagsmænd og faa selv Diæter, Spørgsmaalet har altsaa ogsaa en vis Betydning for os; dette medfører, at naar Folk se os ude i Landet sige de: I burde dog betale Skat af disse Diæter. Man har ligesom givet efter for denne Stemning, og man har af Hensyn dertil ikke blot ramt sig selv, men ogsaa mangfoldige andre Mennesker, der have Diæter, paa noget tilsvarende Maade. Det gælder ikke for Rigsdagsmænd, der bo i København, for hvem dette Spørgsmaal er uden praktisk Betydning, men for andre Rigsdagsmænds Vedkommende. Jeg synes derfor, at man, om jeg saa maa sige, skulde tage Mod til sig og, uden Hensyn til Bekymringen for at blive set paa med

lidt ubehagelige Øjne, ordne dette Spørgsmaal paa den mest praktiske og hensigtsmæssige Maade. Der er ingen Tvivl om, at de allerfleste, der rejse med Diæter, give saa godt som alle Diæterne ud. Bestemmelsen kan kun føre til, at man sidder og fedter med det og skal undersøge og regne ud, om nu det hele er gaaet med, eller om der muligvis er bleven 1 eller 2 Kroner tilovers. Jeg tror ikke, der var nogen stor Ulykke i — men jeg tror tværtimod, det vilde være det naturligste, da det jo ikke er noget stort Spørgsmaal —, om man paa dette Punkt vendte tilbage til det bestaaende Forhold.

Dernæst kommer jeg til Spørgsmaalet om Skat paa Skatten. Om denne gælder det, at der er noget tiltalende i den, idet det utvivlsomt vilde betyde en stigende Skala, hvis den blev gennemført her. Men paa den anden Side er der meget væsentlige Indvendinger derimod. For det første er der den Indvending, at det hele Forhold er overordentlig sløt oplyst; det betyder allerede noget, man skal ikke lovgive alt for meget i Blinde paa dette Omraade. Vi havde i Udvalget udbedt os Oplysninger om, hvordan denne Skat vilde virke i de forskellige Kommuner; efter at have ventet en Maanedstid fik vi det Svar, at hvis man skulde prøve paa at svare paa dette Spørgsmaal, maatte man skrive til andre Ministerier, og det vilde atter medtage længere Tid. Da vi havde ventet paa Svar i en rum Tid uden at have faaet Oplysninger, bad vi i Udvalget om at skrive til andre Ministerier, men noget Svar derpaa er ikke naaet til Udvalget. Maaske er Interessen ogsaa kølnet, fordi man saa, at Sagen vilde blive opgiven. Men i hvert Tilfælde ere Oplysningerne saa vage, at allerede dette var en Grund til ikke at tage denne Skat med. Dertil kommer, at Skatten vilde virke meget ulige mellem de forskellige Kommuner, gennemgaaende saaledes, at de Kommuner, som ere de fattigste, vilde blive ramte haardest. Jeg har fra en Del Kommuner i Landet faaet Oplysninger om dette Punkt, og det har helt igennem vist sig, at jo fattigere en Kommune var, jo større Udgifter man som Følge deraf maatte lægge paa den personlige Skat, desto haardere vilde den, hvis denne Bestemmelse blev gennemført, blive ramt af Statsskatten. Derfor synes det mig at være en uretfærdig Skat. Forholdet er det, at der er meget store Spring mellem Kommunerne, ikke blot mellem Landkommuner og Bykommuner, men ogsaa mellem Land-